

# МИСИОНСКИ ПРОПОВЕДИ



ТРЕТО ТРИМЕСЕЧЈЕ 2020



Сабота, 4 јули 2020

## КАКО ДА СЕ ЗАБРЗА ХРИСТОВОТО ДОАЃАЊЕ?

Ние зборуваме за обратување, а колку сме и самите обртени? Дали зборуваме за потребата да се проповеда евангелието, а колку ние сами го проповедаме? Зборуваме за големо пробудување, но колку ние самите сме будни? Зборуваме за скорото Христово доаѓање, а колку ние сами се подготвуваме за него?

Нашето „јас“, кое сè уште живее во нас, нè спречило во многу нешта и на многу подрачја да напредуваме во нашиот христијански живот.

### **Потребни се решителни промени**

Ние мора да признаеме дека сè уште сме слаби, и покрај тоа што како христијани располагаме со огромни можности успешно да се развиваме и да растеме во животот. Кои причини нè довеле до ваквата состојба?

### **1. Преголемата зафатеност со работа?**

Работиме премногу, затоа што се плашиме дека нешто ќе ни недостига. Незадоволни сме со она што го имаме. Меѓутоа, колку повеќе имаме, толку повеќе и нашите желби стануваат поголеми. Да се сетиме на времињата кога не сме имале ни блиску од она што го имаме сега; а колку сме биле тогаш задоволни? Ќе дојде време кога ќе сфатиме дека сето тоа, околку кое толку многу сме се труделе и сме се жртвувале, не било вредно да се вложи толкав труд.

### **2. Недостаток на доверба!**

Едно зло кое ги мачи многу луѓе денес е недостатокот на доверба во ближните. На тој начин често се создаваат несо-владиви сидови во меѓусебните односи. А таквата состојба ни оневозможува да го извршиме божествениот налог.

### **Непотполно спроведување на Божјите планови**

1. *Недостигајќи го на соработка во илустрацијата.* Божјиот Дух, кој преку нас треба да ја осветли целата земја, нема да



се излее во потполност сè додека поголемиот дел од верниците не почнат да соработуваат со Бога. За жал, голем е бројот на оние кои непотполно, половично или никако не учествуваат во извршувањето на налогот и во остварувањето на плановите што Бог ни ги доверил. Многумина мислат дека службата на спасување треба да ја работат, според нивно мислење, само оние кои се задолжени за тоа. Ако нешто и помагаат во таа работа, мислат дека со тоа му помагаат на овој или оној човек, а не на Бога.

2. *Занемарено е и проучувањето на Библијата.* За жал, кај многумина се чувствува сè поголема рамнодушност кон вистините на Божјата Реч. Дали е тоа случај и со вас? (На ова прашање одговорете сами во своето срце!) Личното проучување на Библијата и кај поединци, и во цели домови е сериозно занемарено. Најчесто се обидуваме да се оправдаме со недостаток на време. Меѓутоа, нашето „јас“ лесно наоѓа време за она што го интересира. Ние многу лесно наоѓаме изговор да го оправдаме попуштањето на своите желби, додека времето за духовно издигнување толку ни е скапо што не можеме да го најдеме. Многу често се заморуваме од безначајни работи и немаме желба да читаме. Сосема е природно таквото однесување да предизвика опаѓање и слабеење на духовната сила.

### **Недостигот од молитва и формалната религија**

Најсесрдниот и најенергичниот облик на побожност, колку и да изгледа привлечно и славно, не води до промена на срцето и не го чисти карактерот.

Човекот може да биде формално верен, формално да се придржува кон сите прописи и да изгледа како Христов следбеник, па сепак да биде засекогаш загубен затоа што му недостигаат пресудно важни особини. Луѓето можат да бидат верници на Црквата и со години да ги извршуваат своите должности на прв поглед сериозно, па сепак да бидат необратени.

Христос го бара нашето срце, нашето внатрешно битие, додека ние повеќе посветуваме внимание на она што се



гледа, а оној внатрешен дел го оставаме за себе. Често успеваме пред луѓето своите лични интереси да ги претставиме како високи христијански начела.

Кога Јуда случајно би умрел пред да дојде во Ерусалим последен пат, колку христијани би тажеле по него. Неговата смрт би била прогласена за голем губиток за Црквата. За него би се зборувало како за оној кој заслужува најмногу почести меѓу учениците.

„Срамот кој низ вековите се поврзува со неговото име, потекнува од маните кои дошле до израз дури пред крајот на неговиот живот“ (*Койнежойѝ на вековийѝе*, стр. 254).

Христос му дозволил и на Јуда да се вброи меѓу апостолите. Кога им дал власт на учениците да изгонуваат демони, да лечат болни и да работат во Негово име, Јуда никого не го исклучувал. И покрај сето тоа, Јуда никогаш потполно не му се предал на Христа. Неговото однесување секогаш било лицемерно. Глумејќи верност, го озборувал Оној за кого зборувал дека му е верен. Многу Христови зборови и постапки ги прикажувал во погрешна светлина и злонамерно ги толкувал.

Зар многу наши постапки не се често слични на постапките на фарисеите и на самиот Јуда? Зар не ни се случува често, сè што ќе ни се каже и наложи, да не го прифатиме онака како што навистина било речено. Нашето заземање и нашата подготвеност на жртва одат само до извесна граница. Штом христијанството ќе почне да го нарушува нашиот мир и нашиот вообичаен начин на живот и штом навистина ќе почне да станува жртва, ние се повлекуваме. Ни се чини дека со половична верност и со компромис со злото полесно и подобро ќе патуваме низ животот.

Зошто заземаме ваков став?

### **Голема, стара и основна вистина**

Евреите во Христовото време, покрај сјајот и сè поголемото прифаќање на формата и обичаите во религијата, потполно ја загубиле од вид онаа голема, стара и основна вистина, позната уште на нивниот прародител Аврам: „Правдата и милоста.“



Дали ова и денес се повторува? Дали е можно една толку стара и основна вистина да се загуби од вид?

Иако тоа може да делува неверојатно, сепак, тоа е возможно. Колку Христос за нас е стварност и колку е присутен во нашиот живот најдобро покажуваат резултатите што ги постигнуваме.

Дали Христос за мене денес е стварност или јас само знам за случките врзани за Неговиот живот? Дали мојот живот и работа претставуваат плод на заедницата со Него, сега и во овие денови, или живеам од остатокот на некогашниот живот и работа со Него? Од тоа не може денес духовно да се живее. Тоа е дел од минатото и не може да ја менува сегашноста. Ние мора да имаме нови искуства со Него!

Што правиме за да го забрземе Неговото доаѓање?

### **Опасност од одложување**

„Спомни си за она што си го примил и чул, и послушај го, и покај се. Ако не бидеш буден, ќе дојдам против тебе како крадец, и нема да дознаеш кога ќе дојдам против тебе“ (Откровение 3,3).

Повторно да се вратиме на примерот на Јуда. Учениците, всушност, извршиле притисок на Исуса да го прими меѓу дванаесеттемина. Кога на тој начин му се приближил на Исуса, имал прилика секојдневно да се сретнува со привлечноста и со убавината на Христовиот карактер. Божјата сила дејствувала и кај него. Секој ден доаѓал во допир со срцето, кое изразуvalo несебична љубов. Да дозволил на тоа возвишено влијание да делува на него и да го менува, тој можел да стане еден од најспешните апостоли.

Освен тоа, Јуда бил свесен за своите слабости. На моменти, недостатоците на карактерот сериозно го загрижувале. Меѓутоа, тој, итните повици да се промени, ги одложувал за некоја друга прилика. Таа друга прилика, за жал, никогаш не дошла. Неговиот пример, покрај ова, покажува и колку се ограничени човечките мислења и процени на туѓиот карактер и вредности. Да се вратиме на текстот од Откровението: „Ќе дојдам кај тебе како крадец.“

Духот на пророштвото за тоа зборува:



„Што е она што ги прави голи и бедни оние кои се чувствуваат богати и оние на кои ништо не им треба? Тоа е недостатокот на Христовата правда. Додека ја имаат својата лична правда тие се всушност облечени во нечиста облека и во таква состојба тие себеси си ласкаат дека се облечени во Христовата правда. Може ли да има поголема измама од оваа.“

Дали можеме да кажеме заедно со Павле: „А јас повеќе не живеам туку во мене живее Христос“?

„О, до какви висини би можеле да стигнеме кога би ја усогласиле својата волја со Божјата!“ (8Т, стр. 137).

На крајот би сакал да нагласам и еден друг дел од вистината изнесена во овој стих. Не е доволно само да се ослободиме од нашето „јас“. Празнината, настаната во тоа откажување, мора со нешто да се исполни. Ако останеме такви, ќе се најдеме во положба на оној кој имал дом изметен, исчистен и уреден. Бидејќи во срцето го нема вистинскиот Гостин, се нашол во полоша состојба од онаа во која бил порано.

Решението е само во Христа. Тој мора да живее во нас. Тој мора да седи на престолот на нашето срце и да го води нашиот живот. Тој мора да работи преку нас. „Постојат личности во Црквата кои не се обратени и кои не сакаат да се соединат во сериозна и сесрдна молитва. Секој од нас поединечно треба да застане во редовите. Мора повеќе да се молиме, а помалку да зборуваме. Беззаконието се намножило и народот мора да биде поучен да не се задоволува со облик на побожност без Духот и без сила.

Ние мораме многу повеќе да се плашиме од опасноста што ни се заканува однатре отколку од оние однадвор. Губењето на силата и успехот доаѓаат од внатрешната состојба, а не од надворешното влијание.

Бог нека ни помогне Христос да биде прв во сè што правиме и Тој да го води нашиот живот, Тој да зборува и да работи преку нас, и Тој, своето дело што го започнал во деновите на апостолите – преку нив, со своја сила нека го доврши – преку нас!



Саботиа, 1 август 2020

## ПОМИРЕНИ ЗА ДА ГО ШИРАТ ПОМИРУВАЊЕТО

### Гаранција за радост во Христа

„Но Бог ја покажа својата љубов кон нас со тоа што Христос умре за нас уште додека беме грешни. Затоа сега, откако се оправдавме со неговата крв, многу повеќе ќе се спасиме преку него од гревот. Оти, ако како непријатели се помиревме со Бога преку смртта на неговиот Син, тогаш уште повеќе ќе се спасиме преку неговиот живот, откако сме се помириле“ (Римјаните 5,8-10).

Во почетокот Бог ги создал човечките суштества според својот лик ( 1. Мојсеева 1,26) и им дал власт над сите созданија. Човекот бил во „потполна хармонија со природата и со Божјиот закон, а начелата на правдата биле запишани во неговото срце“ (*Големата борба*, стр. 380). Извесно време живееле во непосредна заедница со својот Творец.

Меѓутоа, кога паднале во грев, веднаш почувствувале кривица и срам поради својата постапка и се скриле пред него во чиешто присуство некогаш уживале (види 1. Мојсеева 3,8).

Со гревот настапила и смрт, несреќа која „влезе во сите луѓе, зашто сите згрешија“ (Римјаните. 5,12; спореди 1. Мојсеева 2,17; 3,19; Римјаните 6,23). За да се исполнат барањата на Божјиот свет закон, Бог во својата љубов го дал единородниот Син „за ниеден кој верува во него да не загина, туку да има живот вечен“ (Јован 3,16). Вечниот Божји Син, Христос, ја платил казната за гревот за да нè помири со Бога.

Кога Адам и Ева паднале во грев, Бог не само што пошол да ги бара (1. Мојсеева 3,9), туку Тој веднаш ветил враќање во првобитната состојба. Се заветувал дека ќе создаде натприродно непријателство меѓу сатаната и човештвото, меѓу потомството на ѓаволот и потомството на жената ( стих 15). Тоа било проглас на надеж, ветување за доаѓањето на Откупителот.

Ветувањето се исполнило кога „Бог не го прати својот Син на светот да му суди на светот, туку светот да се спаси преку него“ (Јован 3,17). „Бог беше во Христа и светот го помири со



себе“ (2. Коринќаните 5,19). Благодарение на Христовото помирување, односот меѓу Бога и човештвото повторно е воспоставен. Со Христовите заслуги луѓето повторно воспоставиле хармонија со својот Творец. Така грешникот е доведен кај Бога не сам, туку преку Исуса Христа.

Бог имал полно право да дозволи човештвото да пропадне, но Тој, поради својата љубов, презел иницијатива да го обнови прекинатиот однос меѓу човекот и себеси. „Но Бог ја покажа својата љубов кон нас со тоа што Христос умре за нас уште кога ние бевме грешници“ (Римјаните 5,8). Ние сме станале негови непријатели, но сега „се помиревме со Бога со смртта на неговиот Син. Многу повеќе ќе се спасиме во неговиот живот кога сме се помириле“ (стих 10).

За да се премости бездната што ја направил гревот, бил потребен Христовиот живот како и неговата смрт. „Гревот во толкава мера го понижил човекот, што сам во никој случај не можел веќе да воспостави хармонија со Оној чијашто природа е чистота и добрина. Но Христос, откако го откупил човекот од осудата на законот, можел да даде божествена сила да се здружи со човековите напори. Така со покајание пред Бога и со вера во Христа, паднатите Адамови деца можеле повторно да станат „Божји деца“ (1. Јованово 3,2)“ (*Папирјарси и џророци*, стр. 64).

Бунтот на Адама им донел грев, осуда и смрт на сите. Христос ја променил таа насоченост надолу. „Со својата смрт Христос ја прекинал власта на гревот и го окончал духовното ропство, ја отстранил осудата и проклетството на законот, и вечниот живот го сторил достапен за сите грешници што се каат... Во својата голема љубов Тој се подложил себеси на божествената осуда на гревот наместо човекот“ (*Христијаниите адвенџистички веруваат*, стр. 113). Оној „кој не знаеше за грев“ самиот себеси се сторил „грев заради нас, за ние да бидеме Божја правда во него“ (2. Коринќаните 5,21).

Христовата служба на помирување дејствува не само врз човештвото, туку и врз целата вселена. На Бога му било мило преку Христа да помири „сè со себе, помирувајќи со крвта на





неговиот крст, преку него сè, било на земјата или на небото“ (Колошаните 1,20).

Но, за помирувањето да биде делотворно, човекот прво мора да се увери во својата грешност. Мораме да го прифатиме фактот дека сме грешници, затоа што сме го прекршиле законот (види 1. Јованово 3,4). Нашиот карактер мора да се провери со Божјето големо мерило на праведноста за да ја видиме нашата кривица. Законот слично на огледало го покажува совршенството на праведниот карактер и ни овозможува да ги осознаеме недостатоците на нашиот сопствен карактер.

Законот, заправо, го открива нашиот грев, но не ни дава никаков лек. Единствено Христовото евангелие може да нè ослободи од осудата или од извалканоста со гревот. Меѓутоа, ние мораме да се покаеме пред Бога, чијшто закон сме го прекршиле. Мораме да веруваме во Христа, во неговата жртва на помирување за нашите минати гревови да бидат простени. Тогаш стануваме учесници во божествената природа и примајќи дух на посинување, стануваме Божји деца (види *Големата борба*, стр. 380.381).

Христовата смрт ја потврдила Божјата сопственост над човештвото. Павле рекол: „Зар не знаете дека ... не сте свои? Бидејќи сте купени скапо“ (1. Коринќаните 6,19.20; види и 1. Коринќаните 7,23).

Но, иако цената е платена, помирување не може да се оствари ако грешникот не го прифати дарот. Помирувањето станува делотворно само тогаш кога проштавањето ќе се прифати. Лука ја бележи споредбата за загубениот син кој бил помирен со својот татко дури откако ја примил љубовта и проштавањето на таткото (Лука 15,11-24). Цариникот бил оправдан дури кога го прифатил фактот оти е грешник и кога се молел на Бога за милост (Лука 18,13.14). Само оние кои со вера ќе прифатат дека Бог во Христа го помирил светот со себе и кои ќе му се потчинат, ќе бидат оправдани и ќе имаат мир со Бога (Римјаните 5,1).

Оправданото лице ќе го сака Бога затоа што е помирено со него. Љубовта кон Бога произлегува од сознанието дека сме спасени со крвта на Исуса Христа. Текст за секој човек кој тврди



дека го сака Бога е неговиот однос кон Божјиот закон. „Ако имате љубов кон мене“, кажува Христос, „држете ги моите заповеди... Кој ги има моите заповеди и ги држи, тој е оној кој има љубов кон мене; а кој има љубов кон мене, кон него ќе има љубов мојот Отец, и Јас ќе имам љубов кон него, и Јас ќе му се објавам“ (Јован 14,15.21). Од друга страна, „кој говори: го познавам, а не ги држи неговите заповеди, е лажливец и во него нема вистина“ (1. Јованово 2,4).

„Една од Христовите последни заповеди, дадени на учениците, била заповедта да се љубат еден со друг како Тој што ги љубел“ (Јован 13,34). Ако на кој било начин сме ги ожалостиле или сме ги повредиле другите, наша должност е да ја признаеме грешката и да бараме помирување. Тоа е суштинска подготовка за да можеме да излеземе пред Бога со вера да ги побараме неговите благослови. Подеднакво е значајно, ако сакаме да бидеме во хармонија со небото, горчината и непријателството да се истераат од душата (види *Койнежот на вековите*, стр. 259).

„Ако постои неединство меѓу оние што веруваат во вистината“, кажува Елена Вајт, „светот ќе заклучи дека тие луѓе не можат да бидат Божји, бидејќи работат еден против друг. Кога сме едно со Христа, ќе бидеме обединети и еден со друг“ (6Т, стр. 139).

„Христовото влијание треба да се чувствува во светот преку неговите верни деца. Оној што е обратен, треба да го врши истото влијание... Сета наша работа во овој свет мора да биде извршена во согласност со љубовта и единството. Пред нашите очи секогаш мораме да го имаме Христовиот пример и да ги следиме неговите стапки“ (*Одбрани йораки* 3, стр. 15).

Суштината на Христовата молитва упатена до Отецот е „да бидат едно како ние што сме едно“ (Јован 17,22).

„Слогата и единството што постојат меѓу христијаните со различни карактери се најсилен доказ дека Бог го пратил на светот својот Син да ги спаси грешниците. Наше предимство е да го покажеме тој доказ. Но, за да го сториме тоа, ние мораме да се покориме на Христа. Нашиот карактер мора да биде обликуван во согласност со неговиот карактер, нашата волја мора да ѝ се предаде на неговата. Тогаш ќе работиме сложно,



без никаков судир“ (*Одбрани сведоштва*, стр. 170).

Ако го прифатиме Христа, стануваме нови созданија; старото „јас“ исчезнало. Сè станало ново (видете 2. Коринќаните 5,17). Кога ќе се случи таа силна промена во нас, тогаш сме преминале „од смртта во живот, од гревот во светост, од престапот и бунтот во послушност и верност. Престанал стариот живот на отуѓување од Бога; почнал нов живот на помирување, на вера и љубов“ (*Големата борба*, стр. 381). „Колку повеќе ја сфаќаме Божјата милост во светлината на крстот, сè помалку ќе чувствуваме самоправедност и повеќе ќе сфатиме колку сме благословени“ (*Христијаниите адвенџистички веруваат*, стр. 116).

„Се буди благодарност, славење и радост, послушноста станува уживање, проучувањето на неговата реч радост, а умот е подготвен за престој на Светиот Дух“ (Исто).

Чудесната љубов, откриена во Божјата служба на помирување преку Исуса Христа, ќе ги поттикне сите што се помирени со Бога радосната вест да ја споделуваат со другите. Кога тоа сами ќе го искусиме, не можеме да го задржиме во тајност дека Бог не им го смета гревот на оние што ја прифаќаат Христовата жртва за гревот.

Нам ни е доверена Речта, „словото на помирувањето“ (2. Коринќаните 5,19). „Така ние сме пратени место Христа“ (20 стих). На другите треба да им го предадеме моќниот евангелски повик: „Помирете се со Бога! ... Оној кој не знаеше за грев, заради нас го стори грев, за ние да бидеме Божја правда во него“ (стихови 20,21).

*Саботна, 5 септември 2020*

## СМЕТАЈТЕ НА МЕНЕ!

„А кога го виде народот, беше трогнат од сожаление за него, зашто беше изморен и растрган како овци кои немаат пастир. Тогаш им рече на своите ученици: „Жетвата навистина е голема, а работници има малку““ (Матеј 9,36.37).



Еве еден трогателен настан. Еднаш се подигнала бура на море. Два брода се судриле во темнината. Еден од бродовите веднаш потонал. Немало преживеани. Меѓу неколкуте преживеани од другиот брод биле татко и син. Таткото пронашол малечок чамец за спасување, скокнал во него и му помогнал на својот син да влезе. Потоа ги зел веслата и веслал наспроти ветерот и брановите, додека неговиот син седел стуткан на другиот крај, мокар и премрзнат.

„Конечно сме безбедни!“ воздивнал таткото кога чамецот го допрел брегот. „Дојди, сине“, повикал додека го извлекувал чамецот од водата. Но немало одговор. Се свртел и го видел својот син како сè уште стуткан седи на другиот крај од чамецот. Скокнал во чамецот и го протресол сина си, обидувајќи се да го разбуди. Мислел дека спие, а тој смрзнал и умрел.

„О, да му дозволев и тој да весла!“ извикнал таткото. „На тој начин малку би се загреал и би останал жив!“

### **Дали спиеш?**

Бог сака секој младич и девојка да весла во чамецот. Доколку младите не се вклучат во мисијата, „евангелието за царството“ нема да може се проповеда по цел свет.

Можеби некои од сакаат да учествуваат во црковните активности. Можеби дури се чувствуваат исклучени, мислејќи дека на црквата не ѝ е потребна нивната служба, дека може и без нив. Но тоа е далеку од вистината. Постојат безброј начини на кои сите, и младите и старите можат да служат.

Господ бил наполно свесен за работата што се наоѓала пред него. Дефинитивно Бог, преку Исуса Христа, можел да го заврши делото. Тој не сакал само дванаесеттемина ученици да имаат удел во ширењето на евангелието, туку да учествуваат и сите други што ќе поверуваат во скорашното Христово враќање.

Обидете се да си ја замислите сцената: „Повикувајќи ги дванаесетмината, им даде сила и власт над сите ѓаволи и да исцелуваат од болести“ (Лука 9,1). Учениците радо ја прифатиле задачата и „одеа по селата проповедајќи го евангелието и исцелувајќи насекаде“ (Лука 9,6).



Работата била огромна и на Господа му недостигало време. Кога видел дека народот е жеден за вистината, се сожалил над нив. Како да ја заврши работата што му ја предал Отецот?

Неколку дена подоцна, кога Господ ги испратил дванаесеттемина свои ученици, сè уште чувствувал дека нема доволно работници. Било потребно да се вклучат и други луѓе во неговата мисија. Имало уште такви кои биле гладни за евангелието. Времето истекувало а работа имало многу.

„Потоа Господ одбра и други седумдесетмина, и ги прати два по два“ (Лука 10,1).

Сакам да размислувам овие седумдесет да биле млади луѓе што ги избрал Бог да одат во секој град. Библијата ни кажува дека овие седумдесет биле пратени по дванаесеттемината. „И им рече: Жетвата е голема, а работници има малку“ (Лука 10,2).

Кога Господ денеска ќе го погледне нашиот свет, Тој гледа милиони луѓе кои уште не го чуле евангелието. Тој повторно се обраќа на голема група ученици – и на старите и на младите во оваа црква – да го прифатат предизвикот. Бог смета дека вие ќе се вклучите во неговата служба.

„Адвентистите на седмиот ден во посебна смисла се пратени во светот како стражари и светлоносци. Ним им е доверено објавувањето на последната опомена на светот што пропаѓа. Нив ги осветлува чудесната светлина на Божјата реч и доверена им е најзначајната задача – да ја објавуваат веста на првиот, вториот и третиот ангел. Тие не смеат да дозволат што било друго да го одвлече нивното внимание.“ (\*1).

### **Кого да го пратам?**

Замислете сега сцена во која Исус праќа поголема група ученици да го проповедаат евангелието, да лекуваат болни и да истеруваат демони (види Лука 10,1-12).

Седумдесеттемина подготвено чекале да почнат работа за својот Господар. Тоа било ново искуство. Никогаш порано не учествувале во таква работа. Тие само го следеле Исуса. Сега Господ од нив очекувал да станат дел од неговата служба, така што активно ќе учествуваат во мисијата.



Исус во овие млади лица видел копнеж да станат дел на неговата служба. Тие го сакале својот Господ. Биле подготвени да го сторат она што Тој го бара. Тоа била прилика што не сакале да ја пропуштат. Но дали ќе бидат успешни? Никогаш порано не проповедале самостојно. Немале никакво искуство во проповедањето, во одржувањето на библиски часови, па дури ни во јавната молитва. Дали луѓето ќе ги слушаат? Или ќе им се смеат и подбиваат? Тоа било наполно ново искуство.

„Одете!“ им рекол Христос. „Ве праќам како јагниња меѓу волци“ (Лука 10,3). Исус јасно им ставил на знаење дека мисијата ќе биде тешка. „Ако пак влезете во некој град и не ве примат, излезете на неговите улици и речете: И правот од вашиот град, што се залепил на нашете нозе, ви го истресуваме“ (Лука 10,10.11). Можеби ова звучи малку грубо, но тие требало да постапат така за да покажат колку е ужасно да се отфрли пораката на неговите весници, а не поради негодувањето или од навредено достоинство. Да се отфрлат слугите Господови, значи да се отфрли лично Христос. Христос не сакал неговите слуги да се обесхрабрат, туку да бидат храбри и да продолжат со работата.

Исус знаел на каков прием ќе наидат овие млади луѓе. Знаел со какво однесување ќе се соочуваат. Затоа ги охрабрувал и засилувал за нивната мисија. Ги приготвил за тоа искуство. Им рекол што да очекуваат, како луѓето можеби ќе реагираат и како ќе се однесуваат кон нив. Тие го имале тоа предимство да се дружат со Него и директно од него да примаат упатства.

Господ не се потпрел само врз дванаесеттемина да го шират евангелието на спасението, туку повикал и други седумдесетмина и исто така ги пратил. И овие седумдесетмина оделе во сите градови. Нив ги избрал Господ да служат. И денеска на Бога му се потребни млади луѓе кои ќе одговорат на повикот на мисијата.

Можеби ќе кажете: „Но јас сум многу млад. Што можам да сторам јас? Не можам да проповедам ниту некогаш сум одржал библиски час.“ Бог може да употреби секого што му е посветен и кој има желба да работи за Него. Нему му се потребни млади луѓе со различни таланти.

Црквата е вклучена во мисијата на ширење на евангелието.



Затоа Господ дал „апостоли, пророци, евангелисти, пастири и учители“ (Ефешаните 4,11).

Кога Бог ќе те избере за својата служба, Тој ќе те оспособи за мисијата. Тој ќе ти открие што треба да кажеш. „Зборувајте им: Се приближи кај вас царството Божје“ (Лука 10,9).

### **Тој ќе ви го даде својот Дух**

Пред неколку години младите на англиската црква во Бангалор одржале петдневен план за одвикнување од пушењето во просториите на Индиското библиско друштво. Младите немале никакво искуство со програмите за одвикнување од пушењето, но имале силна желба да сведочат за Господа. Слабата посетеност многу ги разочарала младите. Кога програмата завршила, немале ништо да прикажат како резултат на својот тежок труд, освен тројца млади луѓе кои ја победиле навиката на пушењето.

Три месеци подоцна, секретарот на библиското друштво дошол во англиската црква во Бангалор како гостин говорник. Тој во својата проповед се осврнал на петдневната програма за одвикнување од пушењето што ја одржале младите во тој крај. Младите, рекол тој, не беа ниту свесни за силата на своето сведочење. Потоа раскажал како чуварот од неговата канцеларија, кој не разбираше англиски, сфатил за што станува збор и го оставил пушењето.

Сторете го она што го бара Бог, а другото оставете му го на Светиот Дух. Мошне често не ги гледаме резултатите на нашиот напорен труд. Се обесхрабруваме. Се прашуваме, „дали навистина се исплатува да се поминува низ сите овие тешкотии? Зошто да се мачиме?“ Но Светиот Дух тивко работи врз срцата на оние што сте ги допреле. Еден ден тие ќе му го предадат своето срце на Господа. Дозволете Господ да работи преку вас и ќе бидете изненадени на колку многу начини Тој може да ве употреби.

Суреш израснал во адвентистички дом. Сето негово школување се одвивало во адвентистички училишта. Сепак, станал тежок зависник од дрога и алкохол и учествувал во грабежи. Често бил во затвор. Му донел многу болки и страдања



на своето семејство и срам на адвентистичката заедница. Потоа, еден ден се сретнал со Господа и поради искрена молитва на една сестра од црквата, неговиот живот наполно се изменил.

Сега Суреш сето свое време го поминува на молитва за болните и во советување на младите. Неодамна пет млади се крстиле како резултат на неговото сведочење. Еден од новокрстените е негов некогашен другар од затворот.

Мајка му на Суреш сè уште не може да верува дека се случила таква промена во неговиот живот. „Дали е тоа вистина?“ се прашува таа често. Но Суреш знае дека Господ навистина сторил чудо во неговиот живот. „Ќе продолжам да зависам од Господа, да ми даде сила што ќе ми помогне да стојам цврсто во верата!“ кажува често тој. Но не се запира тука. „Бог ова го стори за мене со одредена цел. Тој смета дека јас ќе ја исполнам таа цел.“ Молитвите на Суреш ги измениле животите на мнозина.

### **Тој ќе ти даде сила**

Бог може да го употреби секого, без оглед на тоа кои сте и што сте сториле. Тој не само што ќе стори чудо во вас, туку ќе ви даде и сила да правите чуда. Тој им дал сила на седумдесеттемина; Тој ќе ви даде сила и вам.

Бог не само што ве праќа надвор, Тој и очекува да постигнете чуда за него. Тој ве оспособува за работа. Тој ве приготвува да се сретнете со луѓето, да им зборувате и да се молите за нив.

Потоа, Господ ви дава сила што ви е потребна за работа. Кога ги пратил седумдесеттемина, Исус им дал сила да лекуваат и да истеруваат демони. Тој и вам ќе ви даде сила – сила да го менувате животот на луѓето; сила да го менувате општеството во кое живеете.

На почетокот на 1900-тите години, една млада девојка од едно православно хиндуистичко семејство, по име Рамбаи, отишла од Индија во Англија да ги научи методите за социјална работа, кои потоа ќе ги примени во својата земја. Додека била таму, била длабоко трогната од работата на некои жени кои оделе во домовите на оние со лоша репутација и ги спасувале девојките од животот препуштен на проституцијата.





Се прашувала зошто овие христијанки се толку среќни и предано ја извршуваат својата задача. Наскоро Рамбаи дознала дека многу од нив се бивши проститутки, кои самите биле спасени од слична судбина.

Оваа девојка станала позната како Пандита Рамбаи, се вратила во Индија и во Кетгаун, близу до Пуна, отворила Мукти мисија каде што илјадници сирачиња и отфрлени девојки нашле прибежиште и свој дом – а многу од нив биле некогашни проститутки. Животот на многу млади жени во Индија се изменил со нејзината работа и со нејзината посветена работа за Господа.

Бог ќе ви даде сила да го менувате животот на луѓето. Вашата служба, ако сте му верни и посветени, ќе привлече мнозина кон Христа.

### **Ќе најдете радост**

Исус ги пратил младите ученици да се вклучат во неговата служба и „се вратија седумдесетмината радосни зборувајќи: Господе, и ѓаволите ни се покоруваа во твое име“ (Лука 10,17).

Голема е радоста во работата за Господа. Среќата што ќе ја доживеете кога ќе видите како другите му го предаваат својот живот на Исуса не може да се доживее никаде на друго место. Вашите срца се полнат со радост кога ќе ја видите промената што настанува кај луѓето со кои сте работеле. Нивната радост е наша среќа.

Но најголема радост е примањето на нашата небесна награда за сиот тежок труд и преданост: „Туку радувајте се што вашите имиња се запишани на небесата“ (Лука 10,20). Оваа награда нè очекува сите нас кои сме вклучени во неговата служба. Постои ли нешто подобро од наградата - вечен живот?

### **Можеш да сметаш на мене**

Животот на колеџот го изменил. Сега наполно поинаку го гледа светот. Исчезнала сета негова младешка тврдоглавост. Кога Роберт се вратил дома по своите студии, ја изненадил дури и својата мајка кога изјавил дека решил да работи за Господа.



„Сине, желба на татко ти секогаш беше да те види во Божјето дело“ одговорила со солзи во очите. „Моите молитви во текот на сите овие години беа Господ да те поттикне да работиш за него.“

Неговата мајка била мудра: „Роберт, дали некогаш си бил во малечката уметничка галерија во градот?“ прашала.

„Многупати, мајко.“ одговорил малку збунето на нејзиното прашање.

„Сакам повторно да одиш таму, посебно во малечката темна соба на крајот на првиот кат.“

Роберт отишол на местото што го опишала мајка му. Кога влегол во мрачната соба, забележал како еден човек се моли на колена. Не сакал да му пречи, тивко излегол и долго и стрпливо чекал. Прашувајќи се што прави толку долго човекот, Роберт повторно влегол во просторијата и сфатил дека човекот на молитва е дел од една голема слика. Кога неговите очи постепено се навикнале на темнината, сфатил дека човекот на молитва е Исус Христос кој клечел во Гетсиманската градина. Внимателно го разгледал уметничкото дело и се вратил дома.

„Не знам како не сум ја забележал порано таа слика, мајко. Сликата го прикажува Исуса на молитва“, ѝ објаснил Роберт на мајка си, кога се вратил од галеријата.

„Но, мајко, ме збуни тоа што на Исусовото лице се гледа загриженост.“

Мудрата стара мајка го погледнала својот син во очи и одговорила: „Драги мој сине, Исус не се грижел затоа што знаел дека го очекува смрт; се грижел кој ќе го продолжи делото што го почнал Тој.“

На Роберт не му било потребно дополнително објаснување. Ја сфатил пораката. Ја прегрнал својата мајка и со солзи во очите погледнал нагоре со подигнати раце и рекол: „Господе, еве ме! Помогни ми да ја исполнам задачата што си ја почнал Ти. Можеш да сметаш на мене!“



Ова нè потсетува на повикот и одговорот на Исаија: „И го чув гласот на Господ, кој рече: „Кого да испратам и кој ќе отиде за нас? А јас реков: „Еве ме мене, испрати ме мене!““

### **Еве ме мене - прати ме мене!**

Господ, кој одел, учел, лекувал и проповедал на оваа земја пред две илјади години, сега бара луѓе кои ќе го завршат неговото дело.

Седумдесеттемина го прифатиле неговиот повик кога бил на земјата. Тие радо тргнале да сведочат за Христа во градовите и се вратиле со длабока радост во срцето.

Исус денеска бара од нас да бидеме негови сведоци, сведоци подготвени да одаат во светот и да работат со Христа на промена на животот на другите.

Замислете ја повторно сцената во која Исус го посматра мноштвото свои следбеници. Замислете тоа да се случува денеска, овде. Тој мора да одбере „седумдесет души“ кои ќе работат за него.

Исус стои и ги повикува имињата на оние што ќе бидат пратени. Дали слушаш како Господ го повикува и твоето име? Дали ти си меѓу седумдесеттемина што ги избрал Господ?

Сакаш ли заедно со Исаија и ти да кажеш: „Господе, сакам да одам. Сакам да бидам твој ученик. Господе, делото е големо, но ако ме исполниш со силата на Светиот Дух, јас можам да го извршам. Луѓето чекаат да го слушнат евангелието. Некој мора да појде. Господе, дозволи тоа да бидам јас. Господе, испрати ме мене.“

**ГРАДИВО ЗА САБОТНА ШКОЛА  
3/2020**

**Мисионски проповеди**

Излегува тримесечно

**Издава:**

Управниот одбор на Христијанската  
адвентистичка црква, црква на адвентистите на  
седмиот ден во Р. Македонија

**Превод и техничка обработка:**

Мелита Томовска

**Коригирал:**

Томе Трајков

**Одговара:**

Томе Трајков

**Адреса:**

Ул. „Влае“ бр. 42  
1000 Скопје

[www.adventisti.org.mk](http://www.adventisti.org.mk)

**ЗА ИНТЕРНА УПОТРЕБА**